
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 152, maart 2018

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 1

Proloog

“Openbaring van Jezus Christus, welke God Hem gegeven heeft om zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden, en welke Hij door de zending van zijn engel aan zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven. Deze heeft van het woord van God getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij gezien heeft. Zalig hij, die voorleest, en zij, die horen de woorden der profetie, en bewaren, hetgeen daarin geschreven staat, want de tijd is nabij” (Openb. 1:1-3).

In de vorige studie hebben we geconcludeerd dat de bestudering van het boek Openbaring in deze eindtijd van het grootste belang is. In onze studie van de Bijbel merken we al snel op dat het laatste Bijbelboek een speciaal karakter heeft. De toon van Johannes, de schrijver van het boek, is anders dan in zijn evangelie en brieven. In Johannes 15:15 schreef hij: *“Ik noem u niet meer slaven [‘dienstknechten’], want de slaaf [‘dienstknecht’] weet niet, wat zijn heer doet; maar u heb ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt.”*

Hier echter noemt Johannes hen wel ‘dienstknechten’. We zien Jezus vanuit Zijn hemelse positie met een openbaring die de Vader aan Hem heeft gegeven. Deze openbaring komt via Christus’ engel tot Johannes, de dienstknecht, ten behoeve van de andere dienstknechten, waartoe ook wij behoren. Dezelfde gedachte vinden we in Johannes 20:17, waar Jezus tot Maria van Magdala zegt: *“Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.”* Zoals Maria de discipelen alles boodschapte, boodschapte Johannes alles naar de andere dienstknechten. De openbaring van Christus aan Johannes moeten we als even noodzakelijk zien als de openbaring uit Johannes’ evangelie en brieven (vgl. Rom. 15:4).

De schrijver van het boek

De apostel Johannes is de schrijver van het boek. Sommige vroege kerkvaders, zoals Clement van Alexandrië, Eusebius en Ireneüs, geloofden dat Johannes zijn openbaring ontving gedurende zijn ballingschap onder keizer Domitianus. Na de dood van de keizer in het jaar 96 mocht Johannes terugkeren naar Efeze.

De acceptatie van het boek in de canon van het Nieuwe Testament

De vier evangeliën en de dertien brieven van Paulus waren al snel aanvaard als gezaghebbend. De kerkvader Origenes (185-254) noemt deze boeken, tezamen met het boek Handelingen, 1 Petrus, 1 Johannes en het boek Openbaring in zijn tijd als erkend, waarbij het boek Hebreëen gerekend werd tot een brief van Paulus.

Zelfs nadat het boek Openbaring definitief tot de canon werd gerekend op het concilie van Rome (386 A.D.), zijn mannen als Zwingli, Luther en Calvijn nooit vierkant achter dit Bijbelboek gaan staan.

Zwingli schreef: *“Uit Openbaring nemen wij geen gegevens aan, want het is geen boek.”*

Luther zei: *“Mijn geest kan zich daarin niet vinden en mij is het reden genoeg het niet hoog te schatten, dat Christus daarin niet wordt geleerd.”*

Het is opmerkelijk dat Calvijn van alle Bijbelboeken een verklaring heeft geschreven, behalve van het boek Openbaring. Dit had tot gevolg dat het laatste Bijbelboek amper werd gelezen.

Het is een grote dwaling om dit boek of een deel daarvan niet tot de canon van het Nieuwe Testament te rekenen, omdat we het te moeilijk vinden of het ons niet aanstaat. Het is opmerkelijk dat de Heer al op deze tendens anticipeerde, want Hij zei:

“Zalig hij, die voorleest, en zij, die horen de woorden der profetie, en bewaren, hetgeen daarin geschreven staat, want de tijd is nabij.”

De Openbaring van Jezus Christus

De ‘Openbaring van Johannes’, zoals we die in veel vertalingen tegenkomen als titel voor het laatste Bijbelboek, is in feite onjuist. Het is de Openbaring VAN JEZUS CHRISTUS die Hij “te kennen gegeven heeft” AAN de apostel Johannes, zijn dienstknecht.

De openbaring van Jezus Christus kan betekenen dat het de openbaring is *over* Jezus Christus of *gegeven door* Jezus Christus. De Griekse tekst laat beide opties toe. Het is zeker een openbaring over Jezus Christus, maar met name de openbaring gegeven door Jezus Christus over wat weldra moet geschieden. De openbaring van Jezus Christus is Hem door de Vader gegeven: *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo”* (Joh. 5:19).

“De Openbaring van Jezus Christus” is een Bijbelboek met een speciale zegen voor wie het voorleest, en voor wie het horen en bewaren. Het boek is urgent, want *“de tijd is nabij.”*

De 'apokalupsis' van Jezus Christus

Het woord 'openbaring' in vers 1 is in het Grieks het woord 'apokalupsis' dat 'onthulling' betekent. Hoewel de onthulling aan Johannes een heel bijbelboek omvat, is heel ons leven gebouwd op openbaring, op 'apokalupsis'. Het evangelie kennen we door 'openbaring' (1 Petr. 1:13), maar ook in een samenkomst van gelovigen kan er sprake zijn van een psalm, lering en 'openbaring' (1 Cor. 14:26). Ons is ook gegeven de geest van wijsheid en 'openbaring' om Christus recht te kennen (Ef. 1:17). Groei in ons leven in Christus is daarom bovenal groei in de 'openbaring' om hem 'recht te kennen', dat wil zeggen een groei in 'epi-gnosis', dat is de groei in de 'volwassen kennis' over de Heer in ons. Zo werd door 'apokalupsis' het geheimenis bekend gemaakt (Ef. 3:3).

Een **geheimenis of verborgenheid** is iets wat alleen bij ingewijden bekend is. Het geheimenis in het Nieuwe Testament is echter door het evangelie door God bekendgemaakt. Zo lezen we in Colossenzen 1:26:

"Het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen" (Col. 1:26).

Het geheimenis in het Nieuwe Testament heeft verschillende aspecten. Allereerst is er **het geheimenis van Christus**: *"Daarnaar kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus"* (Ef. 3:4). Verder kennen we **het geheimenis van het evangelie**, dat we als een onderdeel van het geheimenis van Christus kunnen beschouwen:

"Ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken" (Ef. 6:19).

Verder kennen we nog **het geheimenis van de wetteloosheid**:

"Want het geheimenis van de wetteloosheid is reeds in werking; (wacht) slechts totdat hij, die op het ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is" (2 Thess. 2:7).

Wanneer we over het geheimenis in het Nieuwe Testament lezen, kunnen we dit terugbrengen tot het geheimenis van Christus en het geheimenis van de wetteloosheid. In beide gevallen is er sprake van de incarnatie van een bovennatuurlijk persoon in de vorm van een mens, hetzij van Christus, hetzij van de antichrist.

Christus kwam als een geheimenis. Hij was God die als mens op deze aarde verscheen. *"De wereld heeft Hem niet gekend"* (Joh. 1:10), maar de wereld voelde wel aan dat Hij anders en onverklaarbaar was. Het geheimenis van Christus is dat God in Christus mens werd. Maar dat is niet alles, want in Efeziërs 5:31,32 lezen we:

"Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot een vlees zijn. Dit geheimenis is groot, doch ik spreek met het oog op Christus en op de gemeente". Dit is de gemeente die Zijn lichaam is (Ef. 1:22,23), en we zien dat de gemeente in het geheimenis wordt betrokken, dat wil zeggen dat het geheimenis niet wordt beperkt tot het individuele lichaam van Jezus op aarde, maar tot heel Zijn geestelijk collectieve lichaam, waarvan Hij het hoofd is. Zó wordt de gemeente van Christus ook een onverklaarbare incarnatie die de wereld niet kan vatten. De gemeente is een collectief geestelijk lichaam, waar God in Christus vlees is geworden. Voor de wereld, die aards is en geen verklaring heeft voor dit hemelse lichaam, blijft dit geheimenis verborgen.

De uitleg van het boek

Gelovigen in de gehele kerkgeschiedenis hebben het boek Openbaring op verschillende manieren uitgelegd. Vroegere kerkvaders, zoals Justinus de Martelaar, Tertullianus en Ireneüs, legden het boek op een zo letterlijk mogelijke manier uit en geloofden in een letterlijk komend millennium, dat is het komende duizendjarige vreedrijk, op deze aarde. De filosofisch-theologische school in Alexandrië koos voor de allegorische uitleg van het boek, die vele eeuwen daarna is gevolgd.

In deze studies zullen we de eerste methode volgen, dat de juiste uitleg van het laatste Bijbelboek bovenal een eschatologische uitleg is. Dit is de openbaring VAN Jezus Christus. We verliezen echter niet uit het oog dat te midden van deze eschatologische voleinding van de Bijbel er veel te zeggen is over Christus Zelf. Het is ook de openbaring OVER Jezus Christus.

Wanneer we spreken over een eschatologische uitleg, die op de toekomstige betrekking heeft, dan bedoelen met die toekomst niet specifiek het pausdom tot de reformatie. Het is de eschatologie van het einde van deze eeuw, vlak voor de tweede komst van Christus en wat daarop volgt. Zo wordt het laatste Bijbelboek de climax van wat de profeten hebben gezegd en Jezus in de profetie op de Olijfberg samenvatte. Zonder het boek Openbaring zou er nooit een afronding zijn van Gods handelen in de Bijbel in zijn verlossing van de mensheid en een vergezicht in de eeuwigheid. Laten we God daarom danken voor dit bijzondere Bijbelboek.

“Want de tijd is nabij” (1:3)

Dit Bijbelgedeelte heeft vaak tot de vraag geleid hoe nabij deze tijd is, omdat we inmiddels zo'n 2000 jaar verder zijn. Een tweede vraag daarbij is: “*Verwachtten de discipelen op een willekeurig moment tijdens hun leven de wederkomst van de Heer?*” Het antwoord op deze laatste vraag moet ontkennend worden beantwoord om de volgende redenen.

1. In Lucas 19:12 wordt de Heer vergeleken met een man die een lange reis maakt naar een ver land, voordat hij terugkomt. Dit duidt om een tijd die langer duurt dan een tijd die nabij was toen het boek Openbaring werd geschreven.
2. De profetie op de Olijfberg (Matt. 24-25) laat ook geen directe wederkomst zien. De gelijkenis van de tien maagden duidt op een langere afwezigheid van de Heer, zoals we ook in Lucas 19:12 zien.
3. In Handelingen 23:11 schrijft Paulus dat de Heer tot hem zei, dat hij in Rome moest getuigen zoals hij ook in Jeruzalem had gedaan. Dit betekent dat de wederkomst van Christus niet kon plaatsvinden voordat Paulus in Rome had getuigd.

Ons Bijbelgedeelte moeten we samen zien met het woord “spoedig” (HSV) of “weldra” (NBG) in vers 1. Het woord “spoedig” is in het Grieks “*en tacheis*”. Het betekent “met snelheid”. Ons woord ‘tachometer’ (een toestel om de snelheid van een beweging of een toerental te meten) is ervan afgeleid. De gedachte is dat wanneer de eindtijd van Openbaring begint, het met grote snelheid zal worden vervuld.

Johannes schreef ook: “*Het is het laatste uur*” (1 Joh. 2:18). Er is geen ander uur.

De geschiedenis is in haar laatste uur, het uur dat God een volk voor zijn naam vergadert, de gemeente, en daarna zijn handelen met Israël afrondt. De “*tijd is nabij*” ook vanuit een ander perspectief zien, namelijk dat de uitdrukking “*in de geest*” (Openb. 1:10; 4:2) kan verwijzen naar een persoon die in een toekomstige situatie wordt verplaatst voor een bepaald doel. Zo werd Johannes verplaatst van de aarde naar de hemel in de toekomstige “Dag van de Heer”.

Zo zien we dat Ezechiël terug in de tijd werd geplaatst van Babylon naar Jeruzalem om hem een aantal zaken over Israëls verleden te laten zien (Ezech. 8:3 e.v.). In Ezechiël 37:1 e.v. laat God hem weer zaken zien over het toekomstige herstel van Israël. Hieruit zien we dat God niet gebonden is aan tijd en ruimte. God leeft in het eeuwige heden en kan elk mens ogenblikkelijk van locatie doen veranderen (Hand. 8:39).

De Dag van de Heer

Johannes “*kwam in vervoering van de geest op de dag des Heren*” (Openb. 1:10 NBG). Deze dag was niet een zondag, want de zondag wordt nooit de “*Dag des Heren*” genoemd, maar “*de eerste dag van de week*” (Matt. 28:1). Johannes werd in de geest in de “*Dag des Heren*” geplaatst en in de toekomst om te zien dat de gemeente op die dag, na de opname, voor Christus in de hemelen wordt geplaatst om voor Zijn rechterstoel te verschijnen.

De opname in 1 Thessalonicenzen 4 en Openbaring 1 verplaatst christenen van de “Dag van de mensen” op de aarde naar de “Dag van de Heer” in de hemelen. 1 Thessalonicenzen 5:1-11 is eenvoudigweg een voortzetting van 1 Thessalonicenzen 4:13-18. Beide Schriftgedeelten hebben te maken met christenen die worden verplaatst van de aarde naar de hemelen in de “Dag van de Heer”, waarop sommigen zijn voorbereid en een toekomstig behoud (Hebr. 1:14) zullen ervaren, terwijl anderen niet zijn voorbereid en oordeel zullen ervaren.

Paulus verbindt de opname wel met de “Dag van de Heer”, namelijk in de hemelen, maar dan is de “Dag van de Heer” nog niet aangebroken op aarde. De “Dag van de mensen” begint met de schepping van de mens en eindigt NA de Grote Verdrukking. De “Dag van de mensen” en de “Dag van de Heer” kunnen op de aarde niet tegelijk bestaan. Daarom begint de “Dag van de Heer” op de aarde NA de Verdrukking. In Joël 2:27:3-21 zien we wanneer de “Dag van de Heer” op aarde begint met het oog op het oordeel over de volken. We zien daar dat de “Dag van de Heer” op aarde begint NA de wederkomst van Christus op aarde aan het einde van de zeventigste jaarweek van Daniel (Dan. 9:24-27), nadat de “Dag van de mensen” is beëindigd. De “Dag van de Heer” kan pas beginnen op de aarde nadat het optreden van de antichrist zijn verloop heeft gehad en Christus is teruggekomen (2 Thess. 2:2-4).

Hoe lang duurt het nog voordat de opname van de gelovigen zal plaatsvinden en de antichrist zich zal openbaren? Om die vraag te beantwoorden, moeten we verder ingaan op de zeventallige structuur van de Bijbel. De “Dag van de mensen” omvat een periode van 6000 jaar. Dit zien we in de zeventallige structuur van de Schrift (Gen. 1:1-2:3), dat zijn uitwerking heeft in heel de verdere Schrift. God werkte zes dagen om een verwoeste schepping te herstellen (Gen. 1:2b-25). Daarna schiep God de mens (1:26-31) en rustte God op de zevende dag (2:1-3).

Deze beginverzen laten een onveranderlijk patroon zien hoe God een verwoeste schepping herstelt, zowel in de wijze waarop, als in de tijd. Na de val van de mens begon God met het herstel van Zijn gevallen schepping. Het patroon dat God daarin volgt, moet hetzelfde patroon zijn als bij het herstel in Gen.1:1-2:3. In beide gevallen volgt er een dag van rust. In het laatste herstel (het herstel van de mens en de materiële schepping) is er echter geen sprake van 6 dagen van 24 uur (zoals in Gen. 1:2b-31), maar 6 dagen van 1000 jaar. De uitdrukking “dag” wordt in de Schrift vaak anders gebruikt dan om een periode van 24 uur aan te geven (bijv. de “Dag van de mensen”, de “Dag van de Heer”).

Ook andere Schriftgedeelten laten ons duidelijk zien dat volgens het patroon in Gen.1:2b-2:3, het herstel van de mens te maken heeft met 6 dagen van 1000 jaar, met het Messiaanse tijdperk als de 1000 jaar van Gods rust (vgl. Ex. 31:13-17; Num. 19:11, 12; Hosea 5:13-6:2; Matt. 16:28-17:5; Joh. 11:6,7; Hebr. 4:4-9; 2 Petr. 1:15-18; 3:3-8). Kortom, God werkt momenteel binnen die periode van 6000 jaar om twee van zijn scheppingen te herstellen (de mens en de materiële schepping) en na deze periode zal God 1000 jaar rusten. Dit is niet alleen in overeenstemming met het patroon in het begin van de Bijbel, maar ook de verdere Schrift laat duidelijk zien dat het qua tijd zó zal gebeuren.

In de Schrift is “zes” het getal van de mensen en “zeven” is het getal van God (de mens werd geschapen op de zesde dag, God rustte op de zevende dag). De 6000 jaar van de “Dag van de mensen” omvat één tijdperk en de 1000 jaar van de “Dag van de Heer” omvat een ander tijdperk. De “Dag van de mensen” (één tijdperk) bestaat uit drie bedelingen van elk 2000 jaar. De “Dag van de Heer” op aarde (het tijdperk dat volgt), bestaat uit een vierde bedeling van 1000 jaar. Deze twee tijdperken met vier bedelingen, omvat de hele periode van 7000 jaar die typologisch in Gen. 1:2b-2:3 wordt verwoord.

	Adam – Abraham	Abraham - Golgotha	Golgotha – Koninkrijk	<i>Verdrukking</i>	(Messiaanse) Koninkrijk	
Eeuwigheid	2000 jaar	2000-7 jaar	2000 jaar	7 jaar	1000 jaar	Eeuwigheid
<i>Rentmeester.</i> (1 Cor. 10:32)	(Sommigen uit) de volkeren	Jood	Gemeente van God	Jood	hemels: Gemeente van God aards: Jood	
vorige “eeuwen”	6000 jaar: de “huidige eeuw” (“Dag van de mensen”)				1000 jaar: de “komende eeuw”	komende “eeuwen”
<i>Dagen vanaf Adam</i>	1 2	3 4	5 6	(4)	7	

In de 7000 jaar Bijbelse geschiedenis van de mens zijn er twee “eeuwen”. De eerste eeuw van 6000 jaar omvat drie bedelingen en de tweede eeuw van 1000 jaar valt samen met één bedeling. Er zijn “eeuwen” en binnen deze eeuwen zijn er één of meer “bedelingen”. Voor wat de mens betreft, begonnen “eeuwen” en “bedelingen” met de schepping van Adam.

“Eeuwen” hebben met tijd te maken en “bedelingen” niet. Omdat “bedelingen” zich wel in de tijd moeten afspelen, worden ze over dagen verdeeld, meestal 2 dagen (2000 jaar) en 1 dag (1000 jaar) wanneer het gaat om het Messiaanse tijdperk.

Het Getuigenis van Jezus Christus

Johannes heeft van het woord van God getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus (Openb. 1:2). Het woord van God hier is Gods spreken met het oog op ‘*het getuigenis van Jezus*’ dat weer in direct verband staat met het hele bijbelboek. De uitdrukking ‘*het getuigenis van Jezus*’ komt zes keer voor in het Nieuwe Testament, alle zes keer in het boek Openbaring. De uitdrukking is specifiek voor de Openbaring van Johannes en het zal ons niet verbazen dat Johannes ook de verklaring van deze uitdrukking geeft:

“Deze heeft van het woord van God getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij gezien heeft ...” (Openb. 1:2).

“Ik, Johannes ... was op het eiland genaamd Patmos om het woord van God en het getuigenis van Jezus” (Openb. 1:9).

“... de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben;” (Openb. 12:17).

“... die het getuigenis van Jezus hebben; aanbid God! Want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie” (Openb. 19:10).

“... die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus, om het woord van God ...” (Openb. 20:4).

“Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk” (Openb. 1:18).

Dit vers geeft ons de definitie van het getuigenis van Jezus en geeft tevens contextueel de reden aan waarom Johannes naar het eiland Patmos was verbannen.

Maar niet alleen in het boek Openbaring spreekt Johannes over het getuigenis. In 1 Johannes 5:10-12 schrijft hij:

“Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zich; ... En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet”.

Het getuigenis heeft volgens 1 Johannes 5:10-12 te maken met het eeuwige ongeschapen leven dat in ons is vanwege ons geloof in de Zoon van God die ons woont.

We kunnen daarom zeggen dat **het getuigenis van Jezus het getuigenis is van de volledige overwinning van de Here Jezus op Golgotha door Zijn dood en de opstanding, waardoor wij eeuwig leven hebben ontvangen. Het is een getuigenis van Zijn overwinning over de dood, de Satan, de wereld en het vlees.**

Johannes was op Patmos vanwege het getuigenis van Jezus, omdat hij het getuigenis van Jezus had en er blij van gaf. Het is Gods doel dat wij het getuigenis van Jezus kennen en tot uitdrukking laten komen.

“...zie, Ik ben levend tot in alle eeuwicheden ...” Het getuigenis van Jezus is de aanwezige, levende Jezus in de kracht van de Heilige Geest; niet de historische Jezus, maar de opgestane Jezus die leeft en in ons leeft. Het getuigenis van Jezus is de roeping van de gemeente om in de kracht van de Heilige Geest te laten zien dat Christus leeft als ons (1 Joh. 4:17b). Dit getuigenis is de rode draad in de Bijbel en beperkt zich niet alleen tot het laatste Bijbelboek.

Het eerste getuigenis van Jezus in de Bijbel

Het getuigenis van Jezus vinden we al in Genesis 3:15: “*En ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen*”. Merk op hoe sterk de gelijkenis is tussen dit vers en Openbaring 12:11,17:

“*En zij hebben hem [de satan] overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis, en zijn hebben hun leven niet liefgehad, tot in de dood ... En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben.*”

In deze verzen kan het getuigenis van Jezus niet losgezien worden van de grote haat en weerstand tegen dit getuigenis. Hetzelfde vinden we in Openbaring 20:4: “... *die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus, om het woord van God ...*”.

We moeten goed begrijpen dat alles wat in ons geestelijk leven tot weerstand en oppositie leidt, op een of andere wijze heeft te maken met het getuigenis van Jezus. De openbaring van het getuigenis laat zien dat de Zoon van God de absolute overwinning heeft behaald over de boze en over de dood. Dit is de voortdurende aanleiding voor de geestelijke strijd.

Johannes was op Patmos vanwege het getuigenis van Jezus (Openb. 1:9). Hij was deelgenoot in de verdrukking en in het koninkrijk en volharding in Jezus. Verdrukking en volharding hebben alles te maken met het getuigenis van Jezus. Maar ook het komende koninkrijk en het woord van het koninkrijk (Matt. 13:19), hebben met het getuigenis van Jezus te maken en wakkeren de geestelijke strijd aan. Wanneer een christen het koninkrijk wil beërven, is daarvoor volharding in het getuigenis van Jezus nodig.

Het getuigenis van Jezus is de geest van de profetie

Het getuigenis van Jezus beperkt zich niet alleen tot het eerste getuigenis in Gen. 3:15 en het latere getuigenis van Jezus in het boek Openbaring.

Johannes zegt: "... want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie". Hiermee wordt het getuigenis van Jezus met heel de Schrift verbonden. Die verbinding is heel diep. Het getuigenis van Jezus is de geest der profetie. Wat betekent dat? Het betekent dat er vanaf Gen. 3:15 *een voorspellend element – profetie – is in de Schrift dat de dood en opstanding van Christus de volledige heerschappij brengt over de satan, de zonde en de wereld*. De geest van de profetie is de geest van de Schrift. Dit betekent dat de dood en opstanding van Christus de rode draad is door de Bijbel. Het getuigenis van Jezus is de geest der profetie betekent dat de Heilige Geest vanaf het begin een profetisch vooruitwijzing kende. De Heilige Geest had altijd iets op het oog. De Heilige Geest liet op talloze manieren zien dat Hij Christus op het oog had. De functie van een profeet was altijd om licht te verschaffen in een situatie met het oog op de volle raad van God. Hoe verder we komen in de Bijbel hoe voller het licht wordt. Vandaar dat het boek Openbaring, waar het getuigenis zó expliciet wordt genoemd, zo veel profetie bevat. Het doel is om de raad van God in het volle licht te stellen.

Het getuigenis van Jezus en het christelijke leven zijn een en hetzelfde. Het getuigenis van Jezus is geen verdere stap in het christelijke leven, iets extra, maar het christelijke leven is het getuigenis van Jezus en het getuigenis van Jezus is het christelijke leven. In de vroege dagen van het christendom was er in ieder opzicht een indrukwekkende manifestatie van Christus. Het getuigenis van Jezus was onmiskenbaar. De hemel nam er notie van, de wereld was onder de indruk en de tegenstander hield extra rekening met deze zuivere openbaring van de Zoon van God op aarde.

Als er één zaak op het hart van elk christen moet liggen, dan is het de roep om een uitdrukking te willen zijn van het getuigenis van Jezus in ons leven.

Het hele bestaansrecht van de gemeente van Christus kan teruggebracht wordt tot het feit dat Jezus leeft door de kracht van Zijn opstanding in ons leven. De Heer zal ons brengen in situaties waarin alleen de kracht van Jezus ons zal weten te redden. De gemeente van Christus moet tot uitdrukking brengen wie Christus is. Dit gaat - hoe belangrijk ook - veel verder dan Bijbelstudie, want het doel van alle Bijbelstudie is het getuigenis van Jezus dat de belichaming is van het wezen en de natuur van Jezus. Het getuigenis van Jezus was zo sterk in de vroege Kerk dat de Kerk overwinnend oprees uit de puinhopen van het Romeinse rijk. Het Romeinse rijk had Johannes naar Patmos gedeporteerd, maar het getuigenis van Jezus zou sterker blijken dan dit rijk dat de Satan als aanstichter had.

De gemeente van Jezus Christus is de schatkamer, de bewaarplaats van het getuigenis van Jezus: "O Timótheüs, bewaar wat u is toevertrouwd .... Bewaar door de Heilige Geest ... dat u is toevertrouwd" (1 Tim. 6:20; 2 Tim. 1:14).

Waarom is de gemeente van Christus in het leven geroepen? In essentie is er maar één reden aan te wijzen: de gemeente is *“het huis van God, dat is de gemeente van de LEVENDE God, een pijler en fundament van de waarheid”* (1 Tim. 3:15).

Het getuigenis van Jezus is de heerlijkheid van God in Christus en door een kanaal, de gemeente. Het getuigenis van Jezus is *“... zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden ...”*, en de gemeente van de LEVENDE God is een pijler van deze waarheid.

Het getuigenis van Jezus geeft uitdrukking aan de natuur van Christus en de natuur van dit leven is de natuur van het Lam van God. *Het principe van dood en opstanding geeft uiting aan het getuigenis van Jezus.* Het is het principe dat leven voortkomt uit de dood. Dood en opstanding zijn twee kanten van het kruis. Daarom is het kruis van Christus centraal en zichtbaar in heel de Schrift. Het kruis is niet te scheiden van het getuigenis van Jezus. Het kruis is universeel en tijdloos; het is een eeuwig principe van God. Gods principe is dat leven voortkomt uit de dood. De wereld leeft schijnbaar om daarna te sterven. Een christen sterft om te leven en laat de dood in zich werken om zijn of haar leven niet kostbaar te achten voor een ander. (vgl. 2 Cor. 4:10-12).

Met het getuigenis van Jezus dringen we door tot het wezen en de kern van de Bijbel en daarom van ons bestaan. Waarom zijn we op deze wereld, wat verlangt de Heer van ons? De kern is niet om een bediening te hebben en een werk voor Hem te doen. Het heeft ook niet te maken met het onderwijzen van leerstellingen. Christenen zijn op deze aarde om de belichaming te zijn van Christus die de sleutels van het dodenrijk heeft. Het getuigenis van Jezus is niet ons geestelijk werk, ons onderwijs, de artikelen die we schrijven of de preken of toespraken die we geven. Het getuigenis van Jezus is oneindig veel meer. Het is de manifestatie van Hem, maar nu als ons.

We hoeven niet meer te sterven, ook niet geleidelijk aan. We zijn met Hem gestorven en opgestaan. Er is echter wel een dagelijks sterven: *“Ik sterf elke dag”* (1 Cor. 15:31b), dat is *“te allen tijde het sterven van Jezus in ons omdragende”* (2 Cor. 4:10). Dit betekende voor Paulus: *“Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf ...”* (Hand. 20:24). Hij was een gestorven en opgestaan persoon die zijn natuurlijke leven opzij wilde zetten om het getuigenis van Jezus in anderen gestalte te willen zien.

George Müller heeft eens gezegd: *“Er was een dag dat George Müller stierf, aan zijn meningen, aan zijn voorkeuren, redeneringen en wil – stierf voor deze wereld met haar instemming of afkeur – stierf voor de instemming of verwijt van mijn broeders en vrienden – en vanaf toen heb ik me erop toegelegd om me welbeproefd ten dienste van God te stellen.”*

Mogelijk is het woord “Patmos” afgeleid van het Griekse woord πατήμα (*patema*) dat ‘vertreden’ betekent (vgl. Ezech. 34:19). Het woord ‘getuigenis’ en “martelaar” hebben in Grieks een etymologisch verband. Daarom betekent mijn getuigenis mijn martelaarschap. Daarom was Johannes in de verdrukking op Patmos (Openb. 1:9).

De eindtijd betekent daarom voor ons allen verdrukking en lijden. Laten we erop voorbereid zijn.

Studievragen

1. Wat betekent het woord 'apokalupsis'?
2. "*Want de tijd is nabij.*" Hoe leg je deze uitdrukking uit?
3. Wat versta je onder de "Dag van de mensen" en de "Dag des Heren"?
4. Leg het verschil tussen "eeuwen" en "bedelingen" uit?
5. Wat is het 'getuigenis van Jezus'?
6. Waarom is het getuigenis van Jezus de basis van het boek Openbaring?
7. Wat sprak je het meest aan in deze studie?